

Mitologia și Biblia

CUPRINS

Recunoașterea scripturală a zeilor păgâni	2
Cele două Babilonuri	3
Nimrod vânătorul viteaz și influența lui în lume	3
Ninus și Semiramis	4
«Misterele» religiilor păgâne	4
Cultul «Mamei și Fiului»	5
Zeul egiptean Osiris a fost Nimrod	5
Moartea lui Nimrod - tema fundamentală a religiilor păgâne	6
Patriarhul Sem și influența lui cucernică în lume	7
Falsa «Sămânță a femeii»	8
«Idolul geloziei»	9
«Zeificarea» lui Nimrod	10
Identitatea zeului grec Bachus	11
Osiris - falsul Mântuitor	12
Originea bușteanului Yule și a pomului de Crăciun	13
Zeul Saturn și cultul taurului	14
Satirii și zeul Pan	14
Cultul Diavolului	15
Originea cultului soarelui și al focului	16
Semiramis venerată sub diferite nume	18
Originea cultului stelei	19
Originea zeului pește Dagon	20

MITOLOGIA ȘI BIBLIA

Se poate pune întrebarea: ce legătură poate fi între mitologie și Biblie? Nu este mitul neadevăr, în timp ce Biblia este «Cuvîntul adevărului»?

Este important să observăm, totuși, că multe din vechile povești mitice au un substrat de faptă istorică și că o mare parte din ceea ce pare fabulos și nonsens la suprafață se dovedește la o cercetare atentă a avea un înțeles ascuns.

Că străvechile națiuni ale Babilonului, Egiptului, Greciei etc. au fost puternic civilizate este demonstrat de rămășițele minunatei lor arhitecturi, al cărei stil nu poate fi depășit nici de națiunile avansate ale zilelor noastre. Astfel de popoare culte trebuie să fi avut un anumit *temei*, suficient de bun pentru ele spre a le determina să-și venereze zeii mitici. Biblia aruncă lumină asupra acestei chestiuni și puțină cunoaștere a mitologiei ne ajută să înțelegem un număr de texte foarte neclare din Scripturi.

Recunoașterea scripturală a zeilor păgîni

Dînd Legea israeliților Domnul le-a poruncit să nu se închine cu nici un chip zeilor altor națiuni, dar citim despre multe situații cînd ei au încălcat în mod deliberat acest ordin și prin urmare au fost pedepsiți pînă cînd s-au întors la El, singurul Dumnezeu adevărat. Ieremia amintește un caz arătat în capitolul 44, versetele 15-19, 25 – «Nu te vom asculta cu privire la cuvîntul pe care ni l-ai spus în numele Domnului, ci voim să facem cum am spus cu gura noastră: să ardem tămîie împărătesei cerurilor și să-i turnăm jertfe de băutură cum au făcut și părinții noștri, împărații noștri și prinții noștri în cetățile lui Iuda și pe străzile Ierusalimului; atunci aveam pîine de ne săturam, o duceam bine și nu treceam prin nici o nenorocire! Dar de cînd am încetat să ardem tămîie împărătesei cerurilor, și să-i turnăm jertfe de băutură, am dus lipsă de toate și am fost nimiciți de sabie și de foamete... De altfel, cînd ardem tămîie împărătesei cerurilor...» etc. A se vedea de asemenea Ieremia 7:17, 19 – «Nu vezi ce fac ei în cetățile lui Iuda și pe străzile Ierusalimului? Copiii strîng lemne, părinții aprind focul și femeile frămîntă plămădeala, ca să pregătească turte împărătesei cerului și să toarne jertfe de băutură altor dumnezei ca să Mă provoace la mînie».

Cine a fost această «împărăteasă a cerului» în care rătăciții evrei aveau o încredere atît de oarbă?

În Judecători 2:11-13 este amintită o altă cădere a israeliților: «Au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei dintre dumnezeii popoarelor care îi înconjurau; s-au închinat înaintea lor și L-au provocat pe Domnul la mînie. Au părăsit pe Domnul și au slujit lui Baal și astarteelor».

Cine a fost Baal? Cine a fost Astartea?

Așa cum toți știu, Biblia conține multe referințe la Baal, totuși nu ne dezvăluie identitatea acestui dumnezeu, nici nu ne explică de ce necredincioșii evrei și alte popoare i s-au supus atît de mult. Aici suntem ajutați de mitologie, al cărei studiu ne dezvăluie faptul că dumnezeul Baal și zeița împărăteasă a cerurilor erau universal venerați sub diferite nume și titluri. Deși acest fapt este recunoscut de cercetătorii mitologiei, nu se înțelege în general faptul că aceleași zeități sunt chiar și acumenerate chiar în mijlocul nostru de către aderenții acestui mare sistem idolatru pe care Scripturile îl numesc «Babilonul cel Mare»!

Cele două Babilonuri

Istoria dovedește că venerarea de către papalitate a icoanelor, a sfinților morți și a moaștelor, a sfințelor lumînări, a apei sfințite etc. și tot ritualul lor inutil sunt împrumutate din surse păgâne. Scuza papalității, căreia îi dă glas cardinalul Newman, este că deși se recunoaște că aceste lucruri sunt chiar «instrumentele și anexele însoțitoare ale adorării demonilor», acestea au fost, totuși, «sfințite prin adopție în biserică» (Newman, *Development*, p. 359, 360). Dar este clar acum că Biserica Romană nu a fost îndreptățită în adopția obiceiurilor și practicilor păgâne. Chiar pentru acest motiv papalitatea este numită «Babilonul cel Mare»; Babilonul din vechime a fost plin de aceste urâciuni și de aceea tipică potrivit biserica decăzută a veacului evanghelic.

Babilonul a fost *prima* națiune sau împărăție după Potop și cu ea a fost inaugurată închinarea idolatră.

Comparând Ieremia 51:6-8 cu Apocalipsa 17:4, 5; 14:8 observăm că sunt folosite aproape aceleași expresii. În Ieremia se spune că Babilonul antic a fost un potir de aur în mâinile Domnului, prin care toate națiunile au fost îmbătate – îmbătate cu vinul falsei religii. În Apocalipsa «Babilonul cel Mare» este numit «Mama desfrânatelor», sistemul *părinte*, care a făcut pe toate popoarele să bea din potirul ei de aur plin cu urâciuni, vinul falsei doctrine. Așa cum Babilonul tipic a căzut, tot astfel Babilonul cel Mare antitipic va cădea pentru a nu se mai ridica niciodată.

Că Babilonul a fost prima națiune după Potop este arătat în Geneza 10:8-12. Această referință ne furnizează, de asemenea, un indiciu al originii închinării la dumnezei falși și prin comparație cu anumite afirmații ale istorisirilor mitologice obținem un alt indiciu al identității acestor zeități. Citim: «Din Cuș s-a născut Nimrod: el a început să fie puternic pe pământ. El a fost un vânător puternic înaintea Domnului; iată de ce se zice: «Ca Nimrod, vânător puternic înaintea Domnului». Și începutul regatului său a fost Babel (Babilon, vezi traducerea Cornilescu revizuită, subsol; n. t.), Erec, Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive» etc. (traducerea Strong)

Nimrod vânătorul cel puternic și influența lui în lume

De ce ar face Biblia o mențiune specială despre Nimrod? Pentru că el a fost primul care a devenit puternic și chiar pînă în ziua de azi în țările Babiloniei și Asiriei numele Nimrod este foarte frecvent. Cînd Moise a scris Geneza, cu toate că Nimrod murise de mult, numele lui devenise un proverb, așa încît exista o zicală populară: «Ca Nimrod, vânător puternic înaintea lui Dumnezeu». Puterea lui sta în faptul că era vânător, pentru că trebuie să ne gîndim la condițiile care erau pe pământ în zilele lui. Numai patru perechi de oameni fuseseră scăpați din apele potopului, dar multe feluri de animale ieșiseră afară din corabie; pe măsură ce aceste animale se înmulțeau, se poate înțelege cum groaza față de cele mai feroce dintre ele îi cuprindea pe toți oamenii. Prin urmare, cel care omora tigrul, leopardul, leul, pitonul, era privit ca marele binefăcător, mai presus de toți ceilalți în a fi onorat de semenii lui și comemorat de posteritate.

Popularitatea universală a unei persoane trebuie să fie o forță benefică sau malefică pentru comunitate. Cu toate că Scripturile nu se referă direct la natura influenței exercitate de Nimrod, putem conchide în mod sigur, după caracterul părinților lui și din alte împrejurări, că era una rea. Că bunicul său Ham avea înclinație depravată este dovedit în Geneza 9:18-25, în timp ce, în același context, lui Sem i-a fost dată o binecuvîntare specială datorită curățeniei lui (versetul 26). Astfel deducem că foarte de timpuriu după Potop rasa umană era divizată în două tabere, una pentru Domnul și dreptate, în mijlocul căreia conducea Sem, cealaltă pentru nedreptate, al cărei principal apostat era Ham. Pe această ultimă ramură a rasei a descins Nimrod.

Din acest motiv este puțin probabil ca declarația potrivit căreia Nimrod era «un vânător puternic înaintea Domnului» să semnifice că el căuta în vreun fel să *onoreze* pe Domnul. În asemenea context sintagma «înaintea Domnului» implică mai degrabă o minimalizare a puterii lui Dumnezeu spre a o proteja pe a sa proprie. Dându-și seama de condiția amenințată a rasei, Nimrod, încrezându-se în propriul curaj, s-a înfățișat ca salvatorul cel tare al lumii, devenind cel puternic pe pământ, distrăgând atenția oamenilor de la Domnul. Rezultatul natural al admirației pentru un om cu caracterul lui Nimrod trebuie să fi fost, prin necesitate, distrugerea reverenței față de Dumnezeu și astfel a dus la adorarea și venerarea creaturii în locul Creatorului. Că lumea a căzut în necredință la scurt timp după Potop este dovedit în prima parte din capitolul 11 al Genezei. Marele istoric evreu Iosefus spune în confirmare: «Mulțimea era gata să urmeze hotărârea lui Nimrod și să considere lașitate supunerea față de Dumnezeu.» — Antichități iudaice 1:4:2

Nu putem presupune, totuși, că puținii sfinți ar fi permis acest rău fără a se strădui să se împotrivescă decăderii, pentru că poporul Domnului din toate veacurile, din timpul dreptului Abel, a protestat împotriva păcatului. Dacă tradiția evreiască este adevărată, că Sem este Melhisedec (și afirmația pare rezonabilă și foarte în acord cu analogia scripturală), atunci, ca «preot al Celui Prea Înalt», el trebuie să fi fost un adevărat Hercule în cauza Domnului și o piedică permanentă pentru cei dispuși să facă răul.

Pînă aici putem trage în mod rezonabil o concluzie din scurtele referiri la Nimrod date în Scripturi. Pentru a obține mai multe informații despre acest vânător puternic ni se cere să studiem paginile mitologiei.

Ninus și Semiramis

În Geneza 10:11, deja citat, citim că Nimrod a zidit cetatea Ninive. Această mică informație din istorisirea biblică ne permite să-l identificăm pe Nimrod cu regele Ninus din scrierile clasice. Numele Ninive înseamnă în mod literal «Locuința lui Ninus». Istoricul Apollodor susține explicit că «Ninus este Nimrod». (Apollodori, *Fragm.* 68, in Muller, vol. i, p. 440) În scrierile antice ale lui Iustin și Diodorus Siculus, Ninus este creditat cu puteri regești, similare celor atribuite lui Nimrod în Scripturi. (Iustin, *Hist. Rom. Script.*, vol. ii, p. 615; Diodorus, *Bibliotheca*, lib. ii, p. 63) Ninus era fiul și de asemenea soțul Semiramidei. Potrivit lui Eusebius aceștia doi au domnit ca rege și regină în timpul lui Avraam, dar marele cronologist Clinton și celebrul arheolog și lingvist Layard atribuie amândoi o dată mai timpurie domniei lui Ninus și Semiramis.

În una din faimoasele sculpturi ale Babilonului antic Ninus și Semiramis sunt reprezentați ca angajați activ într-o urmărire la vînătoare, «Semiramis, purtătoarea tolbei cu săgeți» fiind un însoțitor potrivit pentru «vânătorul cel puternic înaintea Domnului». — Diodorus, lib. ii, p. 69

Semiramis a fost o femeie frumoasă, dar foarte depravată și ei îi este atribuit mult din extravaganța și imoralitatea caracterului religiilor păgâne. În lucrarea sa, *Infernul*, în Cîntul al 5-lea, Dante o prezintă pe Semiramis ca unul dintre condamnații în iad (nu în purgatoriu) și de asemenea îl menționează pe Ninus în același context. Cu toate că «viziunile» lui Dante au fost rodul propriei sale imaginații, totuși, trimițînd-o pe Semiramis în pedeapsa veșnică indică faima rea care i s-a păstrat.

«Misterele» religiilor păgâne

«Misterele» caldeene pot fi urmărite încă din zilele Semiramidei. Se pare că apostazia soțului ei a fost foarte manifestă și a constat în esență în conducerea oamenilor în senzualitate, învățîndu-i că pot să se bucure de «plăcerile păcatului» fără frica vreunei

pedepse din partea unui Dumnezeu Sfânt. În expedițiile lui vânătoarești el era însoțit de trupe de femei și prin muzică jocuri și petreceri și tot ceea ce place inimii naturale el a intrat în grațiile lumii. După moartea lui Ninus sau Nimrod, Semiramis și urmașii ei au întemeiat «misterele» *secrete*.

Moartea lui Nimrod nu este consemnată în Scripturi, dar exista o veche tradiție potrivit căreia sfârșitul lui a fost violent. Deși poate părea ciudat, multe dovezi (pe care le vom investiga în ceea ce urmează) atestă faptul că tocmai această moarte a lui Nimrod a constituit tema fundamentală a *Misterelor*. Salverté ne informează că toți cei care căutau inițiere în aceste sisteme erau obligați să bea anumite băuturi specifice. Aceasta este, fără îndoială, originea aluziei lui Ieremia la potirul de aur care a *îmbătat* toate națiunile, pentru că fiecare națiune și-a primit religia idolatră din Babilon.

În toate punctele esențiale «misterele» diferitelor națiuni erau aceleași, fiecare fiind croit după modelul națiunii «Mamă», Babilon. Privitor la aceasta, Layard spune: „Despre marea vechime a acestui cult primitiv sunt dovezi numeroase că-și *are originea* printre locuitorii câmpiei Asiriei» și în acest sens avem mărturia unanimă a istoriei sacre și profane. El a obținut epitetul *perfect* și s-a crezut că este cel mai vechi sistem religios, precedându-l pe cel egiptean. Identitatea multor doctrine asiriene cu cele egiptene este amintită de Porfir și Clemens. Birch afirmă, de asemenea: «Semnele Zodiacale ... arată fără echivoc faptul că grecii au primit noțiunile și aranjamentele zodiacale (și, în consecință, mitologia lor, care era întrețesută în acestea) de la caldeeni. Identificarea lui Nimrod cu constelația Orion nu este un gând de lepădat» — Layard, *Nineveh and its Remains*, vol. ii, pp. 439, 440

Vedem, prin urmare, că Babilonul antic a fost un tip potrivit al uluitoarei «Taine (mister; n. t.) a Fărădelegii» din veacul evanghelic, numită «Babilonul cel Mare». La fel cum marele sistem și-a avut micile lui începuturi în zilele apostolilor, cum declară Pavel în 2 Tesaloniceni 2:7— „taina (misterul; n. t.) fărădelegii» a și început să lucreze și după aceea a atins dimensiuni atât de mari încât a înșelat întreaga lume, tot așa, Misterul tipic din Babilonul literal a avut, la fel, un mic început, apoi a crescut și s-a extins și mai târziu a devenit atât de universal încât «a înnebunit» *toate* popoarele, adică le-a lipsit de judecată. Numai cei care s-au închinat *adevăratului* Dumnezeu au avut spiritul minții sănătoase. – 2 Timotei 1:7

Cultul «Mamei și Fiului»

În timp ce în «Babilonul cel Mare» principalele subiecte de devoțiune sunt Madona și fiul ei (despre care se spune că este fecioara Maria și Isus), tot așa în Babilonul tipic închinarea populară s-a extins la o zeiță mamă și fiul ei, avându-și originea în Semiramis și fiul ei, Ninus (cuvântul evreiesc pentru «fiu» este *nin*). Amintindu-ne de influența religioasă ce emana din Babilon, avem aici explicația adorării universale a «Mamei și Fiului». În Grecia ei erau venerați ca Ceres, mama cea mare cu pruncul la sân, sau ca Irene, zeița păcii cu băiatul Plutus în brațe. În Roma păgînă, ca Fortuna și Jupiter-puer sau Jupiter băiatul. În Asia, ca Cibele și Deoios. În India, ca Isi și Iswara și chiar în Tibet, China și Japonia misionarii au fost uimiți să găsească echivalentul identic al Madonei și copilului ei, venerat cu pioșenie ca în însăși Roma papală!

Zeul egiptean Osiris a fost Nimrod

În Egipt, Mama era venerată ca Isis și Fiul ca Osiris, totuși mai frecvent ca Horus. În ce-l privește pe Osiris, Bunsen arată că acesta era reprezentat în același timp ca Fiul și Soțul mamei sale și de fapt a purtat ca unul din titlurile sale de onoare numele «Soțul

Mamei» (Bunsen, vol. i, p. 438, 439). Aceasta ajută în a-l indentifica pe Osiris cu Ninus, care s-a căsătorit cu propria lui mamă. Există multe dovezi puternice că Osiris era Nimrod sau Ninus. În unele din imagini Osiris este reprezentat îmbrăcat în pielea unui leopard și cum în fiecare religie este un principiu ca marele preot să poarte emblema zeului căruia îi servește, marele preot egiptean purta piele de leopard când oficia în cele mai importante ocazii. Acest articol vestimentar intenționa să comemoreze un eveniment marcant legat de zeul Osiris, pentru că toată ciudata îmbrăcăminte și învelitoare a capului zeilor și a preoților păgâni erau semne sau simboluri intenționând să comunice un anumit înțeles celor educați să le înțeleagă — adică celor „inițiați». Noi care suntem inițiați în tainele (misterele) gloriosului Plan al Veacurilor (Marcu 4:11) avem o înțelegere a simbolisticii îmbrăcăminții marilor preoți *evrei*.

Numele Nimrod înseamnă în mod literal «îmblînzitor de leopard», derivat fiind din *nimr*, «leopard», și *rad*, «a îmblînzi». În zilele din vechime era atribuită o mare semnificație numelor, lucru cunoscut cercetătorilor Bibliei. Prin urmare, numele lui Nimrod sugera că faima lui de vânător se datora în principal faptului de a fi descoperit arta dresării leopardului pentru a-l ajuta să vîneze celelalte animale sălbatice. Un anumit fel de leopard numit ghepard este folosit la vînătoare și în ziua de azi. Când aflăm că Osiris și preoții lui sunt reprezentați înveșmîntați în piei de leopard, putem fi siguri că acestui costum îi era atribuit un înțeles adînc; credem că se intenționa să se comunice inițiaților înțelegerea faptului că zeul lor Osiris era în realitate Nimrod, renumitul «îmblînzitor al leopardului». Este binecunoscut faptul că Nimrod sau Ninus, devenind puternic, și-a extins dominația cucerind Egiptul, pe lîngă alte țări.

Plutarh spune că era o tradiție printre egipteni ce susținea că «Osiris era *negru*». (*De Isid, et Os.*, vol. ii, p. 359) Cum egiptenii erau oameni închiși la culoare ei înșiși, trebuie că pielea neagră a lui Osiris să fi fost mai închisă decît în mod obișnuit pentru a fi special menționată. În cartea sa *Plates*, Belzoni redă un desen colorat al figurii recunoscute a lui Osiris, pe care l-a copiat din picturile în mărime naturală aflate pe pereții unuia dintre mormintele regilor din Teba. (*Plate V*) Fața și mîinile acestei figuri sunt lignit negru. Wilkinson, de asemenea, în al șaselea volum, arată figura lui Osiris ca avînd trăsăturile unui negru; este fapt semnificativ că această figură neagră a lui Osiris este înveșmîntată în pielea unui leopard. Profesorul C. Piazza Smyth atrage atenția la trăsăturile negroide inconfundabile ale marelui Sfinx de lîngă piramidele din Gizeh, idol care se susține a fi reprezentarea lui Horus, fiul lui Osiris și Isis. Totuși, Horus este doar o altă formă a lui Osiris. Prin urmare, aceasta este o altă identificare a lui Osiris cu Nimrod, pentru că Nimrod era negru, fiind fiul lui Cuș, al cărui nume înseamnă «negru». Ham, de asemenea, era negru; el este tatăl tuturor raselor negre.

Etiopienii erau foarte negri și acest popor descindea din Cuș. Eusebius spune: «Din Cuș se trag etiopienii». (*Chronicon*, vol. ii, p. 109) Iosefus spune același lucru. În originalul din Ieremia 13 :23 cuvîntul «etiopian» este «cușit» — «Poate un cușit să-și schimbe pielea sau un leopard petele?». (Strong)

Moartea lui Nimrod – tema fundamentală a religiilor păgîne

Există cu mult mai multe dovezi pentru identificarea zeului egiptean Osiris cu Nimrod babilonianul, dar cele deja menționate vor fi suficiente pentru scopul nostru prezent, anume de a obține informații privitoare la moartea lui Nimrod, pentru că povestea morții lui Osiris este binecunoscută. Osiris a avut parte de o moarte violentă și moartea violentă a lui Osiris a fost tema centrală a întregii idolatrii a Egiptului. Dacă Osiris a fost Nimrod, așa cum avem motive să credem, atunci moartea violentă a lui Osiris, pe care egiptenii o deplîngeau atît de patetic în sărbătorile lor anuale, a fost chiar moartea lui Nimrod.

Relatarea morții lui Osiris așa cum este redată în *Cartea Morților* Egiptului (o copie a căreia este frecvent găsită îngropată cu mumiiile) este după cum urmează: în timp ce Osiris era absent cu o anumită ocazie, dușmanul său, care se numea Sem, a intrat într-o conspirație cu 72 din conducătorii Egiptului pentru a-l omorî pe Osiris. Complotul a reușit. Osiris a fost înjunghiat și corpul său a fost sfîșiat în 14 bucăți, care au fost împrăștiate prin țară. Isis a plîns amarnic moartea soțului ei și a căutat bucățile corpului lui. Oriunde găsea o bucată o îngropa și ridica un altar deasupra ei.

Patriarhul Sem și influența lui cucernică în lume

Wilkinson arată (vol. v, p. 17) că Sem era unul din numele primitivului egiptean Hercule, despre care se spune că prin puterea lui Dumnezeu a luptat și a învins uriașii care s-au răzvrătit împotriva cerului. Spus fără înconjur, această poveste mitică înseamnă pur și simplu că Hercule — Sem sau Shem (a se vedea Luca 3:36), marele adversar al idolatriei, a fost capabil, prin puterea și spiritul lui Dumnezeu, să convingă într-atît tribunalul celor 72 de judecători supremi ai Egiptului de enormitatea ofensei lui Osiris sau Nimrod, încît i-a determinat să-l condamne la moarte și să-l ucidă pe «cel puternic» sau pe uriaș și să trimită bucăți din trupul lui dezmembrat la diferite cetăți, ca o declarație solemnă în numele lor că «oricine urmează exemplul lui Nimrod (Osiris) va fi pedepsit la fel». Procedînd astfel, Sem a acționat potrivit unui obicei judiciar recunoscut, care mai este întîlnit în Scripturi. – vezi Judecători 19:29 ; 1 Samuel 11:7

După aceea susținătorii sistemului religios idolatru al Egiptului l-au stigmatizat pe liderul «conspirației» ca Typho sau «Cel Rău». Unul din cele mai notorii nume pe care le avea Typho, era Set. (Epiphanius, *Adv. Hoeres*, lib. iii) Numele Set și Sem sunt sinonime, amîndouă semnificînd «Cel ales».

Această putere de convingere a lui Sem, prin care a determinat condamnarea la moarte a marelui Nimrod, a fost simbolizată prin colții unui porc sălbatic. Citim în mitologie că zeul Adonis a murit din cauza colților unui mistreț. Adonis este indentificat cu zeul Tammuz, iar Tammuz cu Osiris. (Kitto, *Illustrated Commentary*, vol. iv, p. 14; Wilkinson, *Egyptians*, vol. v, p. 3) În Egipt porcul era simbolul răului și cum cornul este vechiul simbol al puterii, fiind recunoscut la fel și în Scripturi, colții din gura porcului mascul înseamnă că prin «puterea gurii lui», cel rău, Set, a cauzat omorîrea lui Adonis (Osiris). În memoria acestui fapt popoarele multor țări au făcut ca nenumărați mistreți să-și piardă capetele ca sacrificiu pentru zeul ucis. Aceasta explică de ce capul mistrețului sau porcului este pînă în ziua de azi o mîncare tradițională servită la cina de Crăciun în Marea Britanie, cu toate că motivul acestui obicei a fost de mult uitat. În India un demon cu «față de mistreț» se spune că a cîștigat o asemenea putere prin *rugăciunile* sale, încît i-a prigonit pe închinătorii la zei, care au trebuit să se ascundă. (Moor, *Pantheon*, p. 19) Chiar în Japonia se pare că există un mit asemănător.

Astfel dreptul Sem, binecuvîntat de Iehova, a fost stigmatizat și prezentat într-o lumină falsă în toate religiile păgîne ale lumii, în timp ce idolatrul Nimrod, care i-a dus pe oameni departe de adevăratul Dumnezeu și care a fost condamnat pe drept la moarte din cauza faptelor lui rele, a fost ridicat chiar la rangul de zeu. Totuși, această turnură a lucrurilor pe un făgaș greșit nu va dura, pentru că Iehova Însuși îi va apăra în curînd pe slujitorii lui drepti.

Ne amintim aici ceea ce istoricul egiptean Maneto a scris privitor la constructorii Marii Piramide: «Din Răsărit au venit într-un fel neobișnuit oameni de rasă modestă care au avut îndrăzneala să invadeze țara noastră și s-o supună ușor, prin puterea lor, fără nici o bătălie. Întreagă această națiune invadatoare a fost denumită hicsos – ceea ce înseamnă

Regi Păstori». El adaugă faptul că după aceea acest popor a plecat în Iudea și au construit acolo un oraș numit Ierusalim. Căpetenia acestor Regi Păstori a fost recunoscută ca fiind patriarhul Sem și Sem ca fiind Melhisedec, regele Salemului. (Evrei 7:1, 2) Cu siguranță, în acord cu metodele înalte ale acestui «rege al păcii», el i-a supus pe egipteni fără *nici o bătălie*, convingându-i numai prin spiritul sau puterea lui Dumnezeu să-și închidă templele idolatre și să-i asculte porunca. (A se vedea John și Morton Edgar, «Great Pyramid Passages», vol. i, par. 4-6). Aceasta arată cât de minunată a fost influența cucernică pe care acest rege venerabil și «preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt» a exercitat-o în fazele timpurii ale «lumii rele de astăzi». El a fost cu adevărat un tip potrivit al lui Cristos în Veacul Milenar, pentru care Dumnezeu a jurat că va fi «preot în veac după rînduiala lui Melhisedec». (Psalmul 110:4) În fața unei atît de mari puteri de partea dreptății, oricine poate vedea cum fărădelegea instigată de Satan, «Dumnezeul acestui veac», s-ar cere a fi dirijată cu foarte mare precauție. De aici termenul de «mister» sau «secret», al fărădelegii.

Falsa «Sămînță a Femeii»

Cînd puternicul Nimrod a fost omorît în mod violent chiar în floarea carierei, mare într-adevăr trebuie să fi fost bocetele printre urmași. Semiramis, firec, a suferit cea mai mare pierdere și durere. Ea împărțise cu el împărăția și gloria lui, dar acum, dintr-o dată, toată această onoare se sfîrșise brusc. Semiramis era totuși o femeie cu ambiție nețărmurită și nu intenționa nicidecum să se retragă în tăcere fără o tentativă de glorie în folosul propriu. Că a reușit să-și facă un nume al ei este pe deplin atestat în paginile istoriei antice. O sugestie foarte îndrăzneată i-a fost făcută — pe care a primit-o și a dus-o la îndeplinire, anume să pretindă că fiul ei mort nu era altul decît făgăduita «sămînță a femeii» care fusese destinată să zdrobească capul șarpelui și care, făcînd astfel, a trebuit să i se zdrobească propriul călcîi! Înainte fiul ei era onorat ca fiind vînătorul cel puternic și binefăcătorul lumii, dar, deși murise, ea să declare că înviase și că fusese zeificat și astfel el va fi venerat ca un dumnezeu!

Noi spunem că această uneltire îndrăzneată i-a fost *sugerată* Semiramidei, pentru că cine altul ar fi putut instiga la o asemenea înșelătorie decît «tatăl minciunilor»? Același «șarpe vechi», Satan, a cauzat căderea omenirii prin sugestia sa mincinoasă făcută Evei (Genesa 3:1-6) și el încerca acum să zădărnicească planul glorios de răscumpărare al lui Iehova introducîndu-și falsul său Mesia, o contrafacere mincinoasă a celui adevărat. Ca o consecință a acestui fapt întreaga omenire a fost condusă pe un drum greșit și numai puțini au avut privilegiul de a cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Cristos pe care L-a trimis. Numai cei *inițiați* în tainele (misterele) lui Dumnezeu prin intermediul acțiunii luminătoare a Spiritului Sfînt au fost capabili să-l deosebească pe adevăratul Mesia. (Matei 16:15-17) Ne bucurăm să știm că timpul nu este departe cînd bietei omeniri înșelate i se vor deschide ochii și-L va recunoaște pe adevăratul Răscumpărător și cînd oamenii vor striga: «Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mîntui». (Isaia 25:9) Satan a profitat de sentimentul religios din om și prin minciunile lui orbitoare a direcționat venerarea lumii spre el însuși, devenind în fapt «dumnezeul acestui veac». (2 Corinteni 4:4) El și-a spus în inima lui: «Voi fi ca Cel Prea Înalt» și a căutat să urmeze această dorință în orice mod posibil. Dar va fi «aruncat în adîncimile gropii» la timpul potrivit al Domnului (Isaia 14:12-17) și Isus Cristos, care nu a căutat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a înjosit pe Sine Însuși și a fost ascultător pînă la moarte, va fi înălțat nespun de mult și Lui i se va da un nume care este mai presus de orice nume, ca în numele lui *Isus* să se plece orice genunchi în adorare și închinare. (Filipeni 2:6-11) «Căci el înalță pe cel umilit și umilește pe cel înălțat», acesta este principiul după care lucrează Dumnezeu.

Patriarhii și lumea veche în general erau familiari cu istoria ispitei din Eden și știau că sămînța femeii avea să-l distrugă în cele din urmă pe ispititor. Din această cauză și din cauza slăbiciunii înnăscute a inimii oamenilor (Ieremia 17:9) Satan a putut să strecoare în lume falsa lui «Sămînță a femeii». Noi știm că este așa, pentru că abia dacă există popor în lume a cărui religie mitologică să nu conțină referințe la «sămînța» care zdrobește capul șarpelui. Referindu-se la acest aspect al religiilor țărilor păgîne, Wilkinson (Vol. his, p. 395) spune: «Geniul cel rău al dușmanilor zeului egiptean Horus (Osiris într-o altă formă) este reprezentat deseori sub forma unui șarpe, al cărui cap el este văzut străpungându-l cu o lance. Aceeași legendă există și în religia Indiei, unde șarpele cel rău Calya este înjunghiat de Vishnu în avatarul (încarnarea) lui Crishna. Se spune că zeitatea scandinavă Thor a zdrobit capul marelui șarpe cu buzduganul său. Originea acesteia poate fi urmărită cu ușurință pînă la Biblie.» Grecii, de asemenea, îl reprezentau pe zeul lor Apolo ucigînd șarpele Pytho; și Humboldt arată că mexicanii aveau aceeași credință privitor la zeul lor Teotl: «șarpele zdrobit de marele spirit Teotl, cînd el ia forma uneia dintre zeitățile subalterne, este geniul răului – un adevărat Kakodaemon». (*Mexican Researches*, vol. i, p. 228) Cînd se face o examinare a acestor felurite mituri se află că, în aproape toate cazurile, zeul ce distruge șarpele moare ca rezultat al rănilor primite în luptă, aceasta arătînd că păgînii știau că prin moarte Sămînța promisă avea să-l distrugă pe adversar.

În citatul de mai sus din Wilkinson se va remarca faptul că el atribuie Bibliei cunoștința pe care o aveau păgînii despre distrugerea șarpelui ca încarnare a răului; dar, fără îndoială, el a vrut să spună că această informație poate fi umărită pînă la *relatarea* ispitirii din Eden, care a apărut după aceea în Biblie. Biblia, așa cum o avem, bineînțeles că nu a început să fie scrisă decît după Exodul israeliților din Egipt, 1615 î. Cr.. Cu mult înainte de această dată (Exodul a avut loc cu 857 de ani după Potop) religiile false ale Babiloniei, Egiptului și celorlalte țări fuseseră pe deplin întemeiate, avînd la origine, cum am spus, pe Semiramis și urmașii ei. Totuși, chiar în mijlocul acestei idolatrii, Domnul Și-a avut totdeauna puținii săi credincioși – Noe, Sem, Avraam și alții fiind menționați în mod deosebit. Din cauza că închinarea la falsul Mesia se practica din plin în Egipt și în celelalte țări, Iehova a prevenit în repetate rînduri poporul său, națiunea evreiască, să nu-i urmeze. Închinarea la «stîlpi și pietre» era în realitate închinarea la morți. Aceste chipuri înrobeau mințile celor care se serveau de ele, dînd o aparentă veridicitate ființelor care nu existau, pentru că «zeii» pe care și-i reprezentau erau în mormintele lor și încă așteaptă învierea în domnia milenară a lui Cristos.

«Idolul geloziei»

Am menționat, deja, faptul că personajele cele mai populare de venerare din fiecare națiune au fost «Mama și Fiul», ale căror chipuri erau înălțate pretutindeni. Chiar națiunea evreiască a fost pentru un timp vinovată de a se fi închinat zeiței babiloniene cu falsa Sămînță în brațele ei, pentru că la unul din chipurile ei se referă în mod evident Ezechiel (8:3), cînd spune: «Duhul m-a ridicat între pămînt și cer și m-a dus, în viziuni ale lui Dumnezeu, la Ierusalim, la ușa porții de la curtea dinăuntru, care privește spre miazănoapte, unde era locul idolului geloziei, care stîrnea gelozia.» Acest chip al «Mamei și Fiului», ridicat ca rezultat al geloziei lui Satan împotriva viitoarei Semînțe *adevărate* a femeii, a provocat pe Dumnezeu la gelozie pentru că a direcționat greșit evlavia poporului Său, căruia El i-a spus: «Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit ... Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeu tău sînt un Dumnezeu gelos». (Exod 20:3-5) În Egipt «Mama și Fiul» erau venerați ca Isis și Osiris, ale căror nume însemnau «femeia» și «sămînța», pentru că Isis este forma greacă a lui *H'isha* – femeia, iar Osiris se citește pe monumentele egiptene *He-siri* — sămînța.

«Zeificarea» lui Nimrod

În Egipt, istoria mitică a zeificării lui Nimrod de către Semiramis este ca urmare a faptului că Isis, care era o mare vrăjitoare și avea multă cunoștință despre «ceremoniile magice», l-a instruit pe Horus și pe o parte din «urmașii» lui să facă o serie de operații legate de înmormântarea tatălui său, care aveau efectul de a-l învia pe Osiris dintre morți și de a-l stabili ca rege în Amenti, adică, «Locul Ascuns» sau lumea cealaltă (*Fourth Sallier Papyrus*, în Muzeul Britanic. – Cu toate că Horus a fost fiul lui Osiris, totuși el era doar o altă formă a lui Osiris însuși, fiind o nouă încarnare a aceluși zeu).

Astfel, urmînd minciuna lui Satan, că morții nu sînt morți, Semiramis și urmașii ei amăgiți i-au făcut pe alții să creadă că Nimrod nu mai era mort acum, ci a fost înviat și a devenit un zeu care trebuia venerat ca atare. Dar este evident că dacă această formă avansată a idolatriei urma să fie stabilită, era indispensabil să se inaugureze în secret și să funcționeze cu extremă precauție, pentru că teroarea execuției, execuție aplicată de curînd asupra unuia atît de puternic ca Nimrod, era prea reală ca să fie neluată în seamă. Prin urmare, acesta a fost începutul sistemului nelegiuit al «Misterului», care a fost atît de plin de consecințe prin efectele sale pustiitoare și pe care Domnul l-a folosit ca un tip al acestei și mai mari «urîciuni pustiitoare», misticul «Babilon cel Mare» al veacului evanghelic.

Însăși natura «Misterelor» ușura mult înșelarea simțurilor celor care erau „inițiați». Este binecunoscut faptul că artele magice au fost inventate de caldeeni. Epifanius, după ce a analizat dovezile accesibile în timpul lui, a spus ca fiind opinia sa că «*Nimrod* este cel care a stabilit științele magiei și astronomiei». (*Adv. Hoeres*, lib. i, tom. i, Vol. i, p. 7 c) Prin urmare, toate resursele prolifice ale magiei au fost folosite de Semiramis și urmașii ei intimi spre a da culoare înșelăciunilor mincinoase ale acestor Mistere, al căror inițiator a fost ea. Dar, cu toată grija și precauțiile conducătorilor acestor ceremonii, o parte din ele au ieșit la iveală, destule ca noi să fim în stare să cîștigăm o înțelegere clară asupra caracterului lor.

Candidații la inițiere erau obligați să treacă prin corvoada spovedaniei și li se cerea să se lege cu jurămînt că vor menține caracterul secret al sistemului în care doreau să intre. După ce se predau fără rezerve preoților, erau unși cu «alifii magice» prin care se introducea în sistemul corpului lor astfel de droguri care urmăreau să le excite imaginația și să mărească puterea indispensabilelor băuturi amelițitoare, ca să poată fi pregătiți pentru viziuni și revelații ce urmau să li se facă. Wilkinson, descriind experiențele celor ce treceau prin procesul inițierii, spune: «Li se arătau obiecte ciudate și uimitoare. Cîteodată locul în care erau părea să se cutremure în jurul lor; cîteodată apărea luminos și strălucind de lumină și foc puternic, și apoi din nou acoperit cu întuneric dens, cîteodată tunet și fulger, alteori zgomote înspăimîntătoare și infernale, cîteodată apariții teribile uimeau spectatorii înfricoșați». (*Egyptians*, Vol. v, p. 326) Atunci, în cele din urmă, marele zeu ascuns le era descoperit în așa fel încît să le liniștească spaimile și să le trezească admirația și afecțiunea oarbă. Era ușor pentru cei care controlau Misterele ca descoperind secrete științifice pe care în gelozia lor le păstrau pentru folosința lor exclusivă să dea inițiaților neștiutori ceea ce ar fi putut să însemne demonstrația oculară a faptului că Nimrod cel ucis și pentru care s-a plîns atîta era din nou viu și înconjurat acum cu glorie divină. Astfel, întreg sistemul «Misterelor» ascunse ale Babilonului, introduse cu ajutorul magiei (miracolelor simulate), intenționa să glorifice un om mort și o dată ce venerarea unui om mort era întemeiată venerarea multor alora era sigur că avea să urmeze.

În acest fel Nimrod a devenit «tatăl zeilor», spunîndu-se că este primul dintre «muritorii zeificați». Astfel a fost el venerat sub denumirile de Cronos și Saturn. Saturn a fost zeul misterelor, numele însuși însemnînd «Cel ascuns». El era descoperit celor inițiați, dar *ascuns* tuturor celorlalți.

Identitatea zeului grec Bachus

Alt nume sub care era slăvit zeificatul Nimrod este Bachus. În Grecia, Bachus era reprezentat simbolic printr-un cerb pătat, animal care intenționa să-l identifice în ascuns, în limbajul figurativ al Misterelor, pe Bachus cu Nimrod. Numele cerbului în Grecia era «Nebros», care înseamnă «cel pătat», în timp ce numele de Nimrod cunoscut grecilor era «Nebrod» și așa este redat în traducerea greacă a Scripturilor ebraice – adică Septuaginta. Să ne amintim că Nimrod a câștigat mult din succesul său ca vânător prin dresarea leopardului care-l ajuta la vânătoare. Blana cerbului intenționa să sugereze leopardul pătat. Obiceiul de a purta blana cerbului pare să se fi adus direct din Asiria, pentru că anumite sculpturi dezgropate la Ninive arată un zeu purtând un cerb pătat pe braț, în așa fel încât să indice faptul că animalul trebuia privit ca un simbol. (Vaux, *Nineveh and Persepolis*, cap. viii, p. 233) Leopardii erau folosiți pentru a trage carul lui Bachus și el însuși era reprezentat îmbrăcat cu o blană de leopard, ca de altfel și preoții lui, deși uneori era înlocuită cu blana cerbului.

Prin urmare, Bachus — grecul și preoțimea lui erau la fel în această privință cu Osiris — egipteanul și preoțimea lui. Herodot, părintele istoriei, vorbește întotdeauna de Osiris ca fiind Bachus (lib. ii, cap. 42) și la fel Diodorus, care spune: «Orfeu a introdus din Egipt cea mai mare parte a cermoniilor mistice, orgiile care sărbătoresc rătăcirile lui Ceres și întreaga fabulație de fapte ireale de mai jos. Ritualurile lui Osiris și Bachus sunt aceleași, cele ale lui Isis și Ceres seamănă exact unul cu altul, cu excepția numelui». (*Bibliotheca*, lib. i, b. 9) Aceasta este o dovadă în plus că Bachus și Nimrod sunt unul și același, pentru că am văzut deja că Osiris era Nimrod.

Iedera, izbitor prezentă în toate sărbătorile bahice, era un simbol expres al lui Nimrod. Cuvântul grecesc pentru iederă este «kissos» și Kissos a fost unul din titlurile lui Bachus. (Pausanias, *Attica*, cap. 31, p. 78) Numele descendenților lui Cuș este pronunțat în greacă «kissioi». (Strabo, lib. xv, p. 691) Prin urmare, ramura de iederă purtată de adepții lui Bachus lăsa să se înțeleagă celor inițiați că Bachus era «ramura lui Cuș» — adică Nimrod, fiul lui Cuș. Aceasta explică, de asemenea, unul din titlurile zeului grec Apolo — «Kisseus Apollon». Aceasta ne ajută la identificarea lui Apolo cu Nimrod (printre alte dovezi), însemnând în mod literal «Apolo Cușitul».

De la Anacreon (p. 296) aflăm că un alt titlu al lui Bachus era «Aithiopsis», ceea ce înseamnă «fiul lui Aethiops». Am arătat, deja, că etiopienii erau descendenții lui Cuș și prin urmare Aethiops trebuie să fi fost Cuș însuși — a se vedea Habacuc 3:7.

Înțelesul literal al numelui Bachus este «cel plîns», fiind derivat din Bakhah, «a plînge» sau «a se tîngui». Hesychius (p. 179) spune că pentru fenicieni, «Bacchos înseamnă plîngere». Cuvântul grecesc folosit în Biblie pentru plîns și bocet este Baca sau Baka. (A se vedea Psalmul 84:6 unde cuvântul Baca apare netradus — «valea Baca», ar trebui citit «valea plîngerii» — așa și este redat în traducerea Cornilescu și Cornilescu revizuită, vezi și nota de subsol la ultima; n. t.). Cu ocazia unor serbări bahice mistice, un cerb cu pete era sfîșiat în bucăți și aveau loc mari bocete. Photius ne spune despre semnificația acestei ceremonii: «Sfîșierea în bucăți a nebroi-iului (cerbului pătat) imita suferința lui Dionysus» sau Bachus. (Photius, *Lexicon*, par. I, p. 291) Astfel, marile bocete care au urmat morții violente a lui Nimrod (Nebrod), cînd corpul său a fost sfîșiat în 14 bucăți de către judecătorii Egiptului, erau comemorate anual de diferite națiuni. Femeile lui Israel care se lepădaseră de credință plîngeau moartea falsului Mesia sub numele de Tamuz, în memoria bocetelor Semiramidei pentru moartea lui Nimrod; în Ezechiel 8:13, 14 citim: «Vei vedea și alte urîciuni mai mari pe care le fac ei. Și m-a dus la intrarea porții casei Domnului dinspre miazănoapte. Și iată, acolo stăteau niște femei și plîngeau pe

Tamuz». Este semnificativ faptul că aceste femei stăteau la poarta de nord, același loc în care era «idolul geloziei» menționat în versetul 3. Tamuz este identificat cu Osiris și este, prin urmare, același cu Bachus. – Wilkinson, *Egyptians*, vol. v., b. 3; c. xiii, p. 10

Cînd Isus, adevăratul Mesia și Salvator al lumii, a fost dus la moarte, citim despre femeile care «se băteau în piept și plîngeau după El». Dar Isus le-a certat și le-a spus: «Fiice ale Ierusalimului, nu mă plîngeți pe Mine, ci plîngeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri». — Luca 23:27, 28

Motivul pentru care Bachus este în mod obișnuit înțeles ca fiind zeul vinului, beției și petrecerilor este din cauza efectului misterioaselor băuturi și alifii asupra adeptilor săi. Cei neinițiați au văzut numai efectele ulterioare, dar nu au priceput adevărata semnificație a acestor orgii bahice, despre care se susținea că sunt «pentru purificarea sufletelor». (Servius, *Georg.*, lib. i, vol. ii, p. 197) Efectul «înălțător» al procesului ungerii etc. asupra inițiaților falselor religii este, în mod evident, o falsificare mizerabilă a bucuriei divine trăite de cei care, fiind unși cu Spiritul Sfînt, cîștigă o înțelegere a gloriosului adevăr, așa cum strălucește el pe fața lui Isus Cristos. (1 Corinteni 2:9-16) Apostolul spune: «Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh, vorbind între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, lăudînd și cîntînd Domnului în inima voastră». (Efeseni 5:18, 19) Pentru cei lumești efectul înviorător și îmbucurător pe care Spiritul Sfînt îl are asupra noilor veniți la lumina Adevărului lui Dumnezeu pare a fi rezultatul băutului necumpătat sau al nebuniei. Mulți dintre noi am avut experiența de-a fi astfel judecați greșit. Tot așa au fost înțeleși greșit membrii Bisericii timpurii, la Rusalii, cînd unii dintre cei prezenți spuneau batjocoritor: «Sînt plini de must!» (Fapte 2:1-18), dar nouă nu ne pasă de asta, pentru că știm că «omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sînt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește.» — 1 Corinteni 2:14

Nu numai ungera Spiritului Sfînt a fost contrafăcută de religiile false, ci și aproape orice virtute și funcție înaltă ce aparține lui Isus Cristos a fost atribuită falsului mîntuitor al lumii. Fără îndoială, acesta este motivul pentru care Satan, «dumnezeul acestei lumi», contrafăcînd adevărul cît mai asemănător cu puțință, a avut atît de mare putere asupra inimilor oamenilor. Apostolul spune: «toată lumea zace în Cel Rău». Știm că marele sistem papal, bine numit capodopera lui Satan, a fost o iscusită contrafacere a glorioasei domnii milenare a lui Cristos și acum vedem de ce a fost numit de către Domnul nostru «Babilonul cel Mare», pentru că el a fost antitipul aceluia sistem nelegiuit care își are originea în Babilonul din vechime. Tot așa cum Satan a încercat să zădărnicească planul de răscumpărare al lui Iehova luînd-o înaintea domniei milenare a lui Cristos cu falsul lui mileniu papal, în timpul căruia papii au domnit succesiv ca regi ai regilor și domni ai domnilor, tot așa el a căutat să întunece scopul lui Iehova luînd-o înaintea lui Isus Cristos, introducîndu-l pe falsul său Mesia. S-a pretins că moartea lui Osiris (care este cea a lui Nimrod) a fost un sacrificiu îndurat în beneficul lumii.

Osiris – falsul Mîntuitor

Monumentele Egiptului arată că cultul lui Osiris datează din cele mai vechi timpuri și că acesta era privit ca «zeul-om care a suferit, a murit, a înviat iarăși și domnește în cer pentru eternitate». El era «regele eternității, dumnezeul vieții veșnice, prințul dumnezeilor și oamenilor, dumnezeul dumnezeilor, regele regilor, domnul domnilor, prințul prinților, stăpînul lumii, al cărui existență este eternă». (*Papyrus of Ani*, Plate I, în Muzeul Britanic) Osiris era zeul care învia din morți bărbați și femei și acorda viața veșnică. El era învierea însăși – *Guide to the Egyptians Collection in the British Museum*, p. 139

Am văzut, deja, că după moartea și mutilarea corpului lui Osiris, omul-zeu al Egiptului, înfăptuite de Set (Sem), Horus, fiul lui Osiris, asistat de un număr de ființe care au fost numite «urmașii lui Horus», a îndeplinit o serie de rituri magice prin care s-a făcut adunarea laolaltă a membrilor zeului și el a înviat. Egiptenii argumentau: «anumite ceremonii au fost făcute de Horus asupra corpului lui Osiris și el a fost mumificat și ca rezultat a înviat la viață veșnică; de aceea, noi vom avea aceleași ceremonii asupra corpurilor *noastre* moarte, ca și noi să putem trăi din nou». Aceasta pare să fie gândirea care a stat la originea practicii mumificării. Egiptenii credeau cu tărie că în cazul în care corpul nu era conservat după moarte viața viitoare era imposibilă. De aceea s-au străduit mai presus de toate celelalte să se asigure că mumiile lor vor avea protecție perfectă, cheltuind mari sume de bani pe morminte complicate etc, așa încât se poate spune pe drept cuvânt că acești oameni cheltuiau mai mult pe cel mort decât pe cel viu. Asta arată cât de «fără pricepere» erau și cât de înșelați de Satan; căci cum putea conservarea sărmanelor lor corpuri să le asigure o viață viitoare! Ne amintim cum Apostolul Pavel îi ridiculizează pe unii care argumentau în mod evident ca egiptenii: «Nebun ce ești! Ce semeni, semeni nu trupul care va fi!»

Este important să remarcăm că în elaborarea sistemului religios ideea de *pocăință* nu le-a venit niciodată egiptenilor în minte. Pentru ei comiterea păcatului era privită numai ca o încălcare a legii rituale a comunității și putea fi ispășit prin anumite plăți, după care cel care a încălcat legea se considera liber de orice obligație, de fapt sau morală. În limba coptă, care este cea mai apropiată de limba veche a Egiptului, nu este nici un cuvânt pentru «pocăință»; traducătorii au fost obligați să transfere chiar cuvântul *grecesc* în versiunea coptă a Noului Testament. Cum toate religiile păgâne sunt în esență la fel, prin aceasta se manifestă o diferență vitală între ele și *adevărata* religie; pentru că *pocăința* de păcate este primul pas în lucrarea mântuirii, așa cum declară apostolul Petru când se adresează israeliților adunați în templu: «*Pocăiți-vă*, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele». (Fapte 3:19) Biserica papală urmează conducerea tipului său cel vechi re-anulând nevoia de pocăință pentru păcate și ispășirea prin sânge, instituind «indulgențele» și «jertfele liturghiei».

Originea bușteanului Yule și a pomului de Crăciun

Unul dintre titlurile falsului Mesia era Baal-berit, care înseamnă «Domnul legământului» și în acest fel se face referință la el în Judecători 8:33 – «După moartea lui Ghedeon, fiii lui Israel s-au întors iar și s-au prostituat după baali și au luat pe Baal-berit ca dumnezeu al lor.» Este acum fapt recunoscut că 25 decembrie, cu toate că este numită «Ziua Crăciunului», nu este adevărata zi de naștere a Domnului nostru Isus. Începutul lui octombrie este mai aproape de corectitudine pentru nașterea lui ca om și aprilie pentru nașterea lui ca nouă creatură. Dar data de 25 decembrie a fost ținută inițial de către țările păgâne de pretutindeni în onoarea presupusei nașteri a falsului lor Mesia (Wilkinson, *Egyptians*, vol. iv., p. 405); și ca să-i împace și ca să îngroașe rîndurile aderenților nominali ai creștinătății (așa-numită), a fost adoptată aceeași zi de sărbătoare de către biserica apostată, dîndu-i-se numai numele lui Cristos. Pomul de Crăciun, atît de obișnuit în zilele noastre, era de asemenea obișnuit în Roma păgînă și în Egiptul păgîn. Acesta este motivul pentru care «Babilonul cel Mare» l-a adoptat, căci nu este nici o poruncă în Scripturi care să le ceară urmașilor lui Cristos să respecte ziua nașterii Lui prin sărbătorirea pomului de Crăciun. Pe scurt – aruncarea în foc a buștenilor «Yule» în Ajunul Crăciunului și apariția în dimineața următoare a pomului de Crăciun încărcat cu daruri reprezenta mistuirea marelui zeu, care, asemenea bușteanului, fusese tăiat în bucăți, și nașterea lui după aceea în înnoire de viață ca «Vlăstarul lui Dumnezeu» sau arborele care aduce daruri omului. Egiptenii foloseau

palmierul ca Pom de Crăciun, dar poporul Romei păgîne folosea bradul, căci bradul simboliza în ascuns zeul înviat ca Baal-Berit al vechiului Babilon; pentru că Baal-Berit – «Domnul legământului», diferă numai printr-o literă de Baal-beret – «Domnul *bradului*».

Zeul Saturn și cultul taurului

Simbolul mistic al lui Osiris era tînărul taur sau vițel Apis, Apis fiind un alt nume pentru Saturn, cel *ascuns*. Taurul Apis era de asemenea cunoscut ca *Hap*, care în limba egipteană înseamnă «a ascunde». În limba caldeană *Hap* înseamnă «a acoperi». (*Egyptian Collection in the British Museum*, p. 131) Acum vedem de ce națiunea evreiască a făcut chipul unui vițel și i s-au închinat curînd după ce au părăsit Egiptul sub Moise, pretinzînd că *acesta* este dumnezeul care i-a eliberat din sclavie, însemnînd, bineînțeles, că Osiris, reprezentat de vițel, era dumnezeul. Un chip al taurului Apis într-o învelitoare asemănătoare cu blana pătată a leopardului este ilustrat de colonelul Hamilton Smith. (*Biblical Cyclopaedia*, vol. i, p. 368) Atenția ne-a fost deja atrasă asupra semnificației blanei de leopard care-l identifică pe Osiris cu Nimrod, «îmblînzitorul leopardului». Isis era reprezentată de către o vacă, numită vaca Athor, care este binecunoscută ca fiind o vacă pătată. – Wilkinson, vol. iv, p. 387, și vol. vi, *plate* 36

Taurul era simbolul specific al lui Nimrod, fiind hieroglifa care îl înfățișează ca pe «cel puternic» și «domnul vînătoareii». În Asiria cuvîntul pentru «taur» mai semnifică și «conducător» sau «prinț» și pentru acest motiv regii puternici ai Babiloniei și Asiriei care au urmat și l-au imitat pe Nimrod, primul rege, erau reprezentați de tauri mari cu cap de om. Acești tauri aveau și niște aripi mari, întinse, spre a arăta că nu numai regele însuși era un puternic, dar că avea și «puternici» sub conducerea lui. Nimrod și urmașii lui sînt «puternicii» sau «uriașii», despre care se spune în mitologie că s-au «răscolat împotriva cerului». Cuvîntul ebraic pentru «puternic» din Genesa 10:8 este «gheber» (aceiași cuvînt este tradus «uriaș» în Iov 16:14 – *versiunea King James*; „*războinic*» — *Cornilescu revizuită*; *n. t.*). Un sinonim pentru gheber este «abir», dar «aber», pronunțat aproape la fel ca abir, înseamnă «aripă». Astfel, «Baal-abirin» înseamnă «Domnul celor puternici», în timp ce «Baal-aberin» înseamnă «Domnul aripilor», sau «cel înaripat» (cuvîntul *abir* apare în Judecători 5:22 – «de goana năvalnică a *puternicilor* săi» — Strong; *n. t.*; în timp ce *aber* se găsește în Isaia 40:31 – «vor urca cu *aripi* ca vulturii» — Strong; *n. t.*). În Isaia 8:6-8 există o aluzie la «aripile» unui rege asirian.

Deoarece cornul este vechiul simbol al puterii, acești tauri asirieni, deși cu capete de om, prezintă totuși niște coarne care le înconjurau coiful. Motivul pentru care cornul este folosit ca simbol al autorității și al puterii regale pare a se datora direct curajului lui Nimrod ca mare vînător, după cum reiese din anumite sculpturi descoperite de Layard în timp ce săpa în Babilon. Pe o gravură de lemn, în lucrarea sa *Nineveh and Babylon*, pagina 605, Layard îl arată pe Hercule asirianul (adică «Nimrod Uriașul», după cum este numit în versiunea Septuaginta a Genesei) atacînd fără arme un taur. După ce a învins taurul, el își pune cornul lui pe cap ca un trofeu al victoriei, o dovadă a mării sale puteri de a fi în stare să învingă un animal atît de puternic. Astfel încoronat este acum reprezentat luptîndu-se cu un leu, regele fiarelor. Aceasta amintește de un vechi obicei printre națiunile orientale, ca regii și conducătorii să poarte pe cap coarne ca dovadă a puterii și autorității lor. (Smith, *Bible Dictionary*, art. «Horn»)

Satirii și zeul Pan

În versiunea armeană a *Cronicii lui Eusebius*, Ninus apare primul în lista regilor asirieni. Aceasta este în acord cu mențiunea Scripturii despre Nimrod, despre care se

spune că a fost primul puternic și a dobândit prima împărăție. Potrivit lui Pherecydes, Kronos sau Saturn a fost «primul care a purtat o coroană înaintea tuturor celorlalți». (Tertullian, *De corona militis*, cap. 7, Vol. ii, p. 85) Prin urmare, aici găsim o dovadă în plus că Saturn sau Kronos era Nimrod. Aceasta explică de ce Bachus grecul era reprezentat purtând coarne și de ce era deseori numit prin epitetul «cel cu coarne de taur». (*Orphic Hymns*: Imn li, *To Trietericus, greek*, p. 117). Apolo, despre care am văzut că este identificat în același fel cu Nimrod, este numit în *Imnurile Orfeice* ca «zeul cu două coarne». (*Imn lui Apolo*) Însoțitorii lui Bachus erau numiți satiri și se spune că «dansau împreună cu el». (Aelian, *Hist.*, p. 22) Satirii erau zei *cornuți*; și cunoscând identitatea lui Bachus este ușor de văzut că însoțitorii lui, Satirii, erau cu adevărat cei «puternici» asupra cărora Nimrod era domn. Este în general acceptat că zeul Pan era căpetenia Satirilor. Dar Satir este numai o altă formă a cuvântului Satur sau Saturn – «Cel ascuns». Prin urmare, Pan a fost primul dintre Satiri sau cei *ascunși*. Când Nimrod sau Osiris a fost dat la moarte violentă ca urmare a condamnării judecătorești a celor 72 de conducători, aceasta a produs o mare spaimă printre urmașii lui care *s-au ascuns* imediat, de aici derivarea cuvântului *pan-ică* — frică extremă sau subită. Referindu-se la efectul pe care uciderea lui Osiris de către Typho (Set sau Sem) l-a avut asupra urmașilor săi, Plutarch spune: «Primii care au aflat despre accidentul care i s-a întâmplat regelui lor au fost panii sau satirii care trăiau pe lângă Chemmis; și ei, aducând imediat la cunoștința poporului veștile, au dat primul prilej numelui de *Spaima Panicii* » (Panic Terrors în limba engleză; n. t.) – de *Isid.* s. 13.

Cultul Diavolului

Cuvântul englezesc «crown» (coroană) este derivat din numele Kronos și obișnuita coroană cu ținte care împodobește capetele monarhilor europeni sugerează încă ideea coarnelor regilor antici ai Orientului. Plutarch spune că «romanii se uitau la Kronos ca la un zeu subpământean al Infernului». (vol. ii, p. 266) În Ausonius citim de asemenea că «Saturn nu este printre zeii cerului, ci printre cei ai Infernului». (*Ecolog.* I, p. 156) Și Pluto este numit «zeul ladului» și acest nume are aceeași semnificație ca Saturn, însemnând «Cel ascuns», căci Pluto este derivat din Lut, «a ascunde», care, prefixat cu articolul definit din egipteană devine «P'Lut». Atît Wilkinson (vol. iv, p. 63), cît și Bunsen (vol. i, p. 431, 432) arată că Osiris al Egiptului era «regele hadesului» sau Pluto. Hades, după cum știm cu toții, înseamnă «starea ascunsă». Totuși, în realitate, Pluto sau Saturn nu era nimeni altul decît încarnarea Diavolului, care s-a ascuns sub masca șarpelui atunci când a cauzat căderea omului în grădina Edenului și care s-a ascuns de atunci de lume la adăpostul lui de minciuni. Este ciudat că reprezentarea populară a Diavolului cu coarne, copite și coadă este exact înfățișarea lui Nimrod cel *negru*, înfățișat în sculptură luptându-se cu leul; pentru că în acea hieroglifă el poartă nu numai cele două coarne ale taurului pe care l-învingese mai înainte, dar și picioarele din spate și coada lui! «Încornoratul» este denumirea populară prin care Diavolul era cunoscut în Scoția în vremurile de demult. Satirii erau de asemenea pe jumătate animale, avînd, pe lângă coarne, picioarele din spate și coada de țap. Legătura satirilor asemănători țapilor cu Diavolul este confirmată de cuvîntul ebraic *sa'yr*. Acest cuvînt ebraic este tradus *țap* în 2 Cronici 29:23: «Au adus apoi țapii (*sa'yr*) jertfei pentru păcat» ; *demoni* în Levitic 17:7 – «Să nu-și mai aducă jertfele lor la demoni (*sa'yr*)»; și *satiri* în Isaia 13:21 — «Babilonul ... va fi ca Sodoma și Gomora ... și satirii (*sa'yr*); (Strong; n. t.) vor dansa acolo».

Sistemul «Misterelor» cerea ca tot ritualul lui etc. să fie ținut cu grijă în secret. Tot ceea ce era în legătură cu acestea era simbolic și avea o semnificație ascunsă și în consecință inițiaților nu li se permitea să divulge adevărata lor natură, sub pedeapsa cu

moartea. Herodot, care a fost inițiat în misterele Egiptului, evidențiază aceasta când se referă la înfățișarea ca de țap a zeului Pan. El spune: «Nu că ei (inițiații) cred că el (Pan) a avut într-adevăr această formă; ei se gândesc la el ca la ceilalți zei; dar motivul (înfățișării lui de țap) avînd legătură cu religia, nu am libertatea să-l explic». (Birch, *Wilkinson*, vol. iii, p. 186). Totuși, „lucrurile ascunse ale întunericului» sunt acum descoperite în această zi care luminează (începutul Mileniului) și noi știm că motivul mistic al părții de țap a satirilor este în legătură cu panica lor și cu *fuga lor subită* să se ascundă auzind despre moartea violentă a conducătorului lor; pentru că «Berkha», cuvîntul pentru «fugar», înseamnă și «țap». Unul dintre epitetele zeului Pan, capul Satirilor, era Capricorn, care înseamnă «cu coarne de țap».

Originea cultului soarelui și focului

Numele caldean al lui Nimrod, fiul Semiramidei, era Zero-ashta, de la zero – «sămînța» și ashta – «femeia». Dar cuvîntul Ashta înseamnă și «foc», așa că zero-ashta, «sămînța femeii», a devenit Zeroastes sau Zoroastru, binecunoscutul nume al căpeteniei închinătorilor la foc. În istoria generală cele mai frecvente referiri se fac la Zoroastru din Bactria, dar vocea antichității este clară și distinctă în privința faptului că primul și cel mai mare Zoroastru a fost un asirian sau caldeean și că el a fost fondatorul sistemului idolatru al Babilonului și deci Nimrod. (Suidas, Tom. I, p. 1133) După moartea sa, despre Nimrod *cel zeificat s-a născocit* că s-ar fi «născut din foc» — Zero-ashta, «sămînța focului» — și ca atare a fost venerat ca marele zeu-soare Baal. Teophilus din Antiohia ne informează că Kronos, care am văzut că este unul din titlurile zeificatului Nimrod, era venerat în Orient ca Bel sau Bal – Clericus, *De Philosophia Orientali*, lib. i, sect. ii, cap. 37.

Nimrod a fost primul rege babilonian și deci titlul Molech i se aplică mai întîi lui, pentru că «Molech» înseamnă «rege». Astfel înțelegem de ce Scripturile îl indică pe Molech (sau Moloch) a fi groaznicul zeu al focului, reprezentantul terestru al lui Baal — zeul soare. În Ieremia 32:35, citim: «Au zidit înălțimi lui Baal în Valea Ben-Hinom, ca să treacă prin focul lui Moloh pe fiii și fiicele lor: lucru pe care nu l-il poruncisem; și nici nu-mi trecuse prin gînd că au să facă asemenea grozăvii, ca să ducă pe Iuda în păcat». Se susținea că trecerea prin foc era în vederea *purificării* și asta, probabil, îi făcea să se resemneze pe părinții care își jertfeau copiii lui Molech. Ei erau sub amăgirea că focul care îi mistuia pe micuții îi și *desăvîrșea* și îi făcea potriviți pentru viața viitoare. Zeul Tamuz, care este indentificat cu Nimrod, pe care femeile lui Israel îl plîngeau anual (Ezechiel 8:14), este legat într-adevăr de cultul focului și de ideea de purificare prin el, pentru că numele Tamuz este derivat din *tam* – «a desăvîrși» și *muz* – «a arde», adică, a desăvîrși prin ardere. Aceasta, fără îndoială, este originea locului imaginar numit Purgatoriu, focul pe care papalitatea îl crede necesar pentru *desăvîrșirea* sufletelor oamenilor și pentru curățirea păcatelor pe care le duc cu ei în lumea nevăzută! Bineînțeles, eroarea a apărut firesc din credința credulă în minciuna de la început a lui Satan, anume că nu există moarte adevărată, ci sufletul este independent și nemuritor și continuă să trăiască în lumea spirituală după moartea corpului. Cei care cred adevărul lui Dumnezeu sunt feriți de asemenea erori și știu că morții vor rămîne în mormintele lor pînă în glorioasa dimineață a învierii. Cît de înșelată a fost sărmana omenire!

În Ieremia 19:5, 6 citim: «Au zidit și înălțimi lui Baal, ca să ardă pe fiii lor în foc ca arderi-de-tot lui Baal: lucru pe care nici nu-l poruncisem, nici nu-l rînduisem și nici nu-mi trecuse prin minte. De aceea, iată, vin zile, zice Domnul, cînd locul acesta nu se va mai numi Tofet, nici Valea Ben-Hinom, ci se va numi Valea Măcelului». Denumirea de «Tofet» dată văii Hinom sau Gheena așa cum este numită în Noul Testament, este derivată din

toph, care în Isaia 30:32 este tradus «tamburine», adică tobe. Prin zgomotul tamburinelor sau tobelor preoții lui Baal căutau să înăbușe strigătele copiilor care erau jertfiți groaznicului Molech. Din cauza acestei urfciuni Domnul a blestemat Valea Hinom și recunoscînd acest blestem Isus a vorbit despre această vale ca reprezentînd simbolicul «iaz de foc și de pucioasă», moartea a doua, în care vor fi aruncați Satan și toți cei ce îl urmează la sfîrșitul domniei Milenare a lui Cristos.

Această răsplată dată lui Satan, autorul crudei venerări a lui Molech, pare a fi prezisă în Isaia 30:27-33 sub masca regelui asirian Nimrod, care am văzut că era directul reprezentant al Diavolului. Citim pasajul: «Iată, Numele Domnului vine de departe! Mînia Lui este aprinsă, un incendiu puternic; buzele Lui sunt pline de indignare și limba Lui este ca un foc mistuitor ... Atunci, asirianul va fi zdrobit de glasul Domnului, care îl va lovi cu nuiua Sa. ... Căci de mult timp este pregătit un Tofet (Valea Hinom sau Gheena), pregătit chiar și pentru împărat: este făcut adînc și lat, cu foc și lemne din belșug. Suflarea Domnului îl va aprinde ca un șuvoi de pucioasă.» (Vezi traducerea Cornilescu revizuită, inclusiv nota de subsol; n. t.)

Așa cum Valea Gheena, care se întinde de-a lungul părții sudice a Ierusalimului, este folosită ca un simbol al morții a doua de la care nu va mai fi înviere, tot astfel valea lui Iosafat sau Kedron, care se întinde de-a lungul părții estice a orașului, este folosită ca un simbol al primei morți sau a morții adamice din care este asigurată o înviere datorită sacrificiului de răscumpărare al lui Isus Cristos. Evreii și de asemenea mahomedanii doresc mult să fie îngropați în această vale, deoarece ei cred că învierea și judecata din urmă vor avea loc aici (Vezi Ioel 3:1, 2; 12-14). Valea lui Iosafat este probabil «valea oaselor uscate», la care se referă Ezechiel în capitolul 37.

Istorisirea probării profeților lui Baal de către Ilie (1 Împărați 18:17-40) indică cît era de puternic întemeiată închinarea la Baal în acel timp în Israel. Ilie a venit cu îndrăzneală în față și a strigat: «Cît timp veți șchiopăta de amîndouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!». Proba propusă de Ilie cu privire la cine era adevăratul Dumnezeu, Iehova sau Baal, trebuia să fie un răspuns prin foc; și poporul a fost de acord că aceasta ar fi o probă potrivită pentru că Baal era zeul soarelui sau focului și ce ar fi putut fi mai rezonabil decît să aștepți de la el un răspuns prin foc? Proba a reabilitat numele lui Iehova și cei 450 de preoți ai lui Baal au fost uciși. Acțiunea curajoasă a lui Ilie de a curăți astfel țara de închinătorii lui Baal a fost una de binecuvîntare incalculabilă pentru popor. Cultul lui Baal era o religie și mai cumplită decît ceea ce implica aducerea copiilor ca ardere de tot pentru el; pentru că, exact așa cum în legea mozaică se cerea ca preoții să mîncînce o parte din animalele oferite ca sacrificii de către popor (vezi Numeri 18:9, 10), tot așa, preoții lui Baal mîncău o parte din sacrificiile umane oferite zeului focului Molech! Aceasta arată adevărata origine a numelui dat în limba engleză mîncătorilor de carne umană, căci cuvîntul caldean pentru «preoți» este «*cahna*», așa încît *Chana-Bal*, adică «Preotul lui Baal», a devenit *canibal*. Este bine cunoscut faptul că preoții închinători la soare ai Mexicului antic erau canibali.

Cît de bucuroasă va fi biata creație gemîndă cînd Cristos, *adevăratul* «Soare al Dreptății» va răsări cu *vindecare* în aripile sale. (Maleahi 4:2) Ce contrast față de acel «soare» crud al nedreptății care răsărea cu moarte în aripile sale! Aluzia lui Maleahi la «aripile» soarelui este derivată evident din binecunoscutul simbol al zeului soare din Egipt și Asiria. Deasupra ușilor templelor și mormintelor antice din aceste țări se vede în mod obișnuit o reprezentare a zeului soare, în forma unui disc rotund cu aripi mari, întinse.

Alături de soare ca marele zeu al focului era asociat șarpele. Owen spune: «În mitologia lumii primitive șarpele este în mod universal simbolul soarelui». (Owen, *apud*

Davies, *Druids*, în notă, p. 437) În Egipt cel mai obișnuit semn pentru soare sau zeul soare este un disc cu un șarpe în jurul lui. (Bunsen, *Hieroglyphics*, vol. i, p. 479) Motivul original pentru asocierea șarpelui cu soarele pare să fi fost acesta: după cum lumea *fizică* își primește lumina de la soare, tot așa șarpele era considerat marele iluminator al lumii *spirituale*, dându-i omenirii cunoștința binelui și răului. Bineînțeles, aceasta, ca întreaga idolatrie, este o absolută pervertire a adevărului, dar ea servește la identificarea zeului soare cu Satan. În Apocalipsa 12:3 Satan este numit «un mare balaur roșu», sau «un șarpe aprins» (vezi *Diaglott* și compară cu versetul 9). Pausanias ne informează că «balaurul la greci era doar un șarpe mare.» — lib. ii, *Corinthiaca*, cap. 28, p. 175

Semiramis venerată sub diferite nume

Exact așa cum Nimrod era privit ca soare și i s-a dat titlul de Baal sau «domn al cerului» (pentru că cuvântul Baal înseamnă domn), tot astfel Semiramis, când a fost zeificată în mod asemănător, a fost venerată ca Luna, «Regina cerului». Dar, potrivit lui Athenagoras și Lucian, Semiramis era venerată ca Astarteea, zeița siriană (*Legatio*, vol. ii, p. 179; *De Dea Syria*, vol. iii, p. 382). Zeița siriană era cunoscută și ca Ishtar (Layard, *Nineveh and Babylon*, p. 629) și din Ishtar este derivat cuvântul Easter. (Vezi *Watch Tower*, 1912, p. 144) *Bible Dictionary* de Smith, în articolul «Ashtoreth», spune: „din legătura acestei zeițe cu Baal sau Bel ar trebui să ajungem firesc la concluzia că ea ar trebui găsită în Panteonul Asirian și de fapt numele Ishtar pare a fi clar identificat în lista marilor zei ai Asiriei. Nu există motiv de îndoială că această zeiță asiriană este Ashtoreth (sau Ashtaroth) din Vechiul Testament și Astarteea grecilor și romanilor... Este sigur că cultul Astarteei a ajuns să se identifice cu cel al lui Venus (sau Afrodită).»

Layard afirmă că în templul sirian din Hierapolis Astarteea «era reprezentată stînd pe un leu, încoronată cu turnuri». (*Nineveh and its Remains*, vol. ii, p. 456) Însăși numele Astarteea înseamnă «femeia care a făcut turnuri», fiind compus din două cuvinte: «Asht-tart». Asht este cuvântul pentru femeie și este acceptat în general că ultima silabă «tart» vine din verbul evreiesc «tr», care înseamnă atât «a merge împrejur» cât și «a fi rotund». Din acesta este derivat cuvântul grecesc «turit» și echivalentul său englezesc «turret» (turnuleț), un turn rotund. Prin urmare, Asht-turit, care este același cu ebraicul «Asthoreth» este cuvânt cu cuvânt «femeia care a făcut turnul» sau zidul *înconjurător*. Ovidiu menționează că se credea în mod obișnuit despre Semiramis că a «înconjurat Babilonul cu un zid de cărămidă.» (Ovidiu, *Opera*, vol iii; *Fasti* iv, 219-221) Dar nu este nevoie să punem întru totul pe seama Semiramidei zidirea meterezelor Babilonului; motivul pentru care și-a câștigat faima de a fi fortificat cetatea este că ea a devenit în cele din urmă de primă însemnătate pentru idolatrii din vechime și astfel i-au fost atribuite ei orice virtute sau însușire care au aparținut pe drept cuvânt sau își imaginau că ar fi aparținut fiului ei Ninus. Ea mai era venerată ca Rhea sau Cybele, «Mama zeilor» (Paschal, *Chronicle*, vol. i, p. 65) și ca atare este totdeauna reprezentată purtînd pe cap o coroană cu turnulețe. În această privință Diana efesenilor se aseamăna perfect cu Rhea, pentru că și Diana era, la fel, o zeiță purtătoare-de-turn. Însă Diana efesenilor este identificată în mod cert cu Semiramis, pentru că Semiramis este aceeași cu zeița Artemis și este binecunoscut faptul că Artemis era Diana (Layard, *Nineveh and its Remains*, vol ii, p. 480, notă). Diana romanilor era o femeie-vînător, purtînd o tolbă cu săgeți. În acest sens, ea era completarea lui Nimrod, «vînătorul cel puternic».

Adorarea universală a «zeificatei» Semiramis de către națiunile Orientului, sub *diferite nume și titluri*, ne este în mod special adusă în atenție în Fapte 19:23-41: «Mare este Diana efesenilor», striga mulțimea, «care este cinstită în toată Asia și în toată lumea».

Este un fapt remarcabil că această mare zeiță este venerată chiar și acum, chiar în mijlocul nostru, în persoana papalei «Regine a cerului», așa numita Fecioara Maria, a cărei icoană este ridicată pretutindeni! O icoană favorită a Fecioare Maria romane o arată stînd pe o sferă mare, colorată în albastru și presărată cu stele. Pe capul ei este așezată o coroană grea de aur. Globul vrea să simbolizeze bolta albastră a cerului, în timp ce femeia *încoronată*, ea însăși reprezintă, în mod evident, luna ca *Regina* cerului, adică Astarteea sau Ashtoreth. Lîngă ea ține copilul, care este de asemenea încoronat și care stă pe un glob albastru mai mic presărat cu stele. În această asociere el reprezintă în mod evident soarele, regele sau *domnul* cerului, adică Baal (amintiți-vă, cuvîntul Baal înseamnă Domn). O altă reprezentare familiară a papalei «Mame a lui Dumnezeu» o arată stînd pe nori (uneori o sferă), cu un picior călcînd capul șarpelui și cu semiluna la picioare. Această semilună este binecunoscutul simbol al Astarteei sau Ashtoreth, *coarnele* semilunii sugerînd mascat *puterea* ei ca *regină* a cerului. Papalitatea susține că nu *sămînța* femeii, ci femeia însăși avea să zdrobească capul șarpelui. Nesocotind regulile gramaticii Biserica Apostată interpretează condamnarea șarpelui de către Dumnezeu: «*Ea* îi va zdrobi capul, și tu *îi* vei zdrobi călcîiul». Prin aceasta, zeița «Babilonului celui Mare» doar imită tipul ei din Babilonul antic, pentru că, deși s-a susținut inițial că Nimrod a zdrobit capul șarpelui, gloria înfăptuirii marelui act a fost atribuită mai tîrziu mamei sale. (Diodorus, *Bibliotheca*, lib. ii, p. 70; Smith, *Classical Dictionary*, p. 320) Cu toate că în primă instanță Semiramis și-a dobîndit poziția ei înaltă din caracterul divin atribuit fiului din brațele ei, în cele din urmă, ea, practic, și-a eclipsat fiul. Așa și în «Babilonul cel Mare», Madona este cea care primește toată adorația și căreia i se adresează în general rugăciunile. Ce ironie a te gîndi că biata omenire a fost atît de orbită de Satan încît a fost înșelată să se închine unei femei *inexistente*! Bine a procedat Domnul cu poporul Său interzicîndu-i să se închine la idoli, «care nu văd, nici nu aud, nici nu pricep nimic». (Daniel 5:23; Psalm 115:4-8) Ar fi dificil să înțelegem cum o atît de mare înșelăciune a putut deveni universală, dacă n-am fi conștienți că Satan este «dumnezeul acestei lumi» și că împreună cu el sunt legiunile de demoni care au căutat să întruchipeze morții în diferite feluri, susținînd minciuna lui Satan că nu există moarte. (Geneza 3:4) În Psalmul 106:37 ni se spune că evreii, slujindu-i lui Baal sau Molech, cu adevărat «și-au jertfit demonilor pe fiii și fiicele lor»; și în Psalmul 96:5 citim: «Pentru că toți dumnezeii popoarelor sunt demoni» (versiunea Septuaginta). Apostolul Pavel în 1 Corinteni 10:20 spune: «Dimpotrivă, ce jertfesc păgînii, jertfesc demonilor.»

Originea cultului stelei

Venerarea stelelor de către națiunile idolatre a fost la fel de răspîndită ca și venerarea soarelui și lunii. Mitologia îi identifică pe Nimrod și pe Semiramis cu anumite constelații. Din consemnări persane suntem asigurați în mod expres că Nimrod după moartea sa a fost «zeificat» sub numele de Orion, vîntătorul cel puternic, și «așezat printre stele». (*Paschal Chronicle*, tom. i, p. 64) Constelația Fecioarei (Virgo) este recunoscută de cei mai învățați astronomi ca fiind dedicată lui Ceres, despre care am văzut că era aceeași cu egipteanca Isis și era prin urmare aceeași cu Semiramis, zeița babiloniană. (Dr. John Hill în *Urania*; și dl. A. Jamieson în *Celestial Atlas*. Vezi Landseer, *Sabean Researches*, p. 201). Toate semnele Zodiacului și ale celorlalte constelații și stele au fost asociate de către astrologii caldeeni cu diferite zeități și întîmplări în legătură cu acestea. Domnul le-a poruncit în mod deosebit israeliților să nu se închine în nici un caz chipurilor, soarelui sau lunii sau stelelor, din cauza influenței degradante ce ar avea-o asupra lor, întocmai ca aceea pe care a avut-o asupra națiunilor păgîne. În Deuteronom 4:15-19 citim: «... vegheați cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca nu cumva să vă corupeți și să vă faceți un chip cioplit în

forma unei figuri asemenea unui bărbat sau unei femei, asemănarea vreunui animal de pe pământ, asemănarea vreunei păsări care zboară pe cer, ... asemănarea vreunui pește care trăiește în apele dedesubtul pământului. Să nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzînd soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să fii înșelat să te închini înaintea lor și să le slujești». Totuși, poporul evreu a călcat adesea porunca Domnului. În 2 Împărați capitolele 22 și 23 citim cum regele Iosia, după ce a auzit cuvintele recent descoperitei cărți a Legii lui Moise, a curățat țara de această idolatrie: «a izgonit pe preoții idolatri ... și pe cei ce aduceau tămîie lui Baal, soarelui, lunii, constelațiilor (celor douăsprezece semne sau constelații, adică Zodiacul, invenția caldeenilor), și întregii oștiri a cerurilor.» (2 Regi 23:5) Această identificare a zeilor și a zeitelor lor cu stelele, de către babilonieni, este o contrafacere a *adevărului* «zeificări a muritorilor», Isus Cristos și Biserica glorificată; pentru că citim în 1 Corinteni 15:41, 42 – «Una este slava soarelui și alta slava lunii și alta slava stelelor; chiar o stea se deosebește în slavă de altă stea. Așa este și învierea morților.» (vezi traducerea Cornilescu revizuită cu nota de subsol de la versetul 41; n. t.)

Originea zeului pește Dagon

Avertismentul Domnului pentru poporul Său să nu-și facă vreun chip în asemănarea unui pește implica faptul că acest lucru era posibil. Profesorul Layard în săpăturile sale la Ninive a descoperit figurile sculptate ale unui zeu pește, pe care l-a identificat cu Dagon, zeul pește al filistenilor, care l-au împrumutat de la babilonieni. (*Nineveh and Babylon*, pp. 343, 350) În 1 Samuel 5:1-5 citim că filistenii au așezat chivotul capturat al lui Dumnezeu în casa zeului lor Dagon. În dimineața următoare l-au găsit pe Dagon căzut cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. L-au pus iarăși pe Dagon la locul lui, dar: «sculîndu-se dis-de-dimineată, iată că Dagon căzuse cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului; capul lui Dagon și cele două mâini ale lui erau tăiate pe prag și nu-i rămăsese decît trunchiul (partea de *pește*). De aceea, pînă în ziua de azi, preoții lui Dagon și toți cei ce intră în casa lui Dagon, la Asdod, nu calcă pe prag.» În trecere atragem atenția la Țefania 1:9 – «În ziua aceea, voi pedepsi și pe toți cei care sar peste prag ...». Filistenii săreau peste pragul unde zeul lor Dagon și-a pierdut capul și mâinile și se pare, din Țefania, că unii dintre evrei, care îl părăsiseră pe Domnul, se închinau lui Dagon și săreau peste prag în semn de respect pentru el! Berosus, descriind acest zeu pește, spune că corpul său era ca cel al unui pește, dar *sub* capul peștelui era cel al unui om și coada lui se continua cu picioare de femeie. (Cory, *Frag.* p. 30) Din sculpturile lui Layard, remarcăm că figura avea și mâini. Ce ar fi putut sugera o asemenea stranie combinație de om și pește? Și ce ar fi putut să-i determine pe babilonieni să așeze în templu un obiect atît de ciudat și să i se închine ca unui Dumnezeu? Cînd ne amintim că o imagine este o hieroglifă, că fiecare trăsătură a acesteia intenționează să exprime un mesaj privitorului sau să sugereze o însușire a zeului reprezentat de imagine, putem să ne dăm seama că acest zeu-pește reprezintă un om care a fost sub anumite aspecte ca un pește. Se pare nu numai că Nimrod și Semiramis au fost ridicați la statutul de zeu și zeiță în cadrul Misterelor, ci și că, în calitate de *Tatăl* (Kronos) și *Mama* (Rhea) zeilor, ei au fost înaintemergătorii a numeroși alți «muritori zeificați».

Zeul pește Dagon n-ar fi putut reprezenta pe nimeni altul mai bine decît pe Ham (sau posibil Noe), căci oare nu a supraviețuit acest om apelor potopului care i-au distrus pe toți «în nările cărora era suflare de viață»? În această privință, deci, el a fost asemenea unui pește, pentru că nu citim că peștii au fost distruși în Potop. (Genesa 7:21, 22) Fără îndoială, aceasta este originea acelei creaturi mitice numite sirenă și triton.

Marea biserică apostată a Veacului Evanghelic, credincioasă originii sale babiloniene,

a adoptat de fapt acest zeu pește în ritualul său, pentru că papa dovedește în anumite ocazii, prin ceea ce poartă pe cap, că este directul reprezentant al lui Dagon. Cum era o regulă indispensabilă în toate religiile idolatre ca marele preot să poarte emblema zeului căruia i se închina, tot așa sculpturile descoperite de Layard arată că preoții lui Dagon erau înveșmîntați în îmbrăcăminte asemănătoare peștelui. Acestea erau probabil «hainele străine (sau stranii; n. t.)», la care se face referire în Țefania 1:8. Berosus ne spune că în imaginea lui Dagon capul omului apărea *sub* capul peștelui, în timp ce Layard subliniază că în cazul preoților «capul peștelui forma o *mitră*, deasupra celui al omului, în timp ce coada solzoasă, asemenea evantaiului, cădea ca o mantie în spate, lăsînd expuse membrele și picioarele de om». (*Babylon and Nineveh*, pag. 343) Avem dovada că preoții păgîni au abandonat mai tîrziu corpul peștelui și au folosit numai capul, ca pe o șapcă. (Bryant, vol. v, p. 384) Fălcile căscate ale capului peștelui, puse deasupra capului omului, sînt înfățișarea exactă a mitrei cu două coarne a papei sau a unui episcop papal de astăzi! Domnul A. Trimen, un distins arhitect și autor londonez, a găsit că într-o anumită ocazie, în fiecare an, împăratul Chinei, ca Pontifex Maximus al națiunii sale, poartă o mitră care este copia fidelă a mitrei papale (Hager, *Chinese Hieroglyphics*, B. xxxv, în Muzeul Britanic).

Vedem astfel influența extinsă a acestui sistem idolatru, fondat în Babilonul antic. Această «Taină (mister) a fărădelegii» a înșelat într-adevăr toată omenirea, astfel încît, așa cum Scripturile spun pe drept, națiunile au fost îmbătate sau înnebunite. Dar urmașii lui Dumnezeu și ai lui Cristos nu sunt înșelați, ei nu sunt neștiutori cu privire la planurile lui Satan, pentru că «cel duhovnicesc deosebește toate lucrurile și el însuși nu poate fi înțeles de nimeni». «Taina evlaviei» nu poate fi pătrunsă decît de cei care sînt inițiați prin ungera Spiritului Sfînt. «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului (natural) nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adînci ale lui Dumnezeu». Să fim recunoscători dacă locuim «în locuința tainică a Celui Prea Înalt». La foarte puțini le-a fost îngăduit a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Cristos pe care L-a trimis El. Ne amintim cuvintele lui Isus, relatate în Matei 11:25-26 – «Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pămîntului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și învățați și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, pentru că așa este plăcut înaintea Ta!». Putem noi fi siguri că suntem dintre cei inițiați în tainele (misterele) lui Dumnezeu? Da, pentru că apostolul Ioan spune: «Știm că am trecut din moarte la viață pentru că iubim pe frați». «Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește a fost conceput de Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu» (1 Ioan 4 :7 – Diaglott; n. t.).

Dacă cineva dorește mai multă informație cu privire la «Taina (misterul)» gloriosului Plan Divin al Veacurilor și la enorma sa contrafacere, «Taina (misterul) fărădelegii », vă recomandăm cartea «*Planul Divin al Veacurilor* » și de asemenea lucrarea reverendului Alex. Hislop, intitulată «*The Two Babylons*» (Cele două Babilonuri).

* * *

Traducere după originalul englez «Mitologia și Biblia» de
Marton Edgar

Subiect extras din lucrarea «*Faith's Foundation*» (Fundamentele credinței) de
John, Morton și Minna Edgar, ediția a doua, Portland, Area Bible Students, U. S. A.,
1989